

DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

ZTRACENÝ DUCH

Strašidelná knihovna – Ztracený duch

Vyšlo také v tištěné verzi

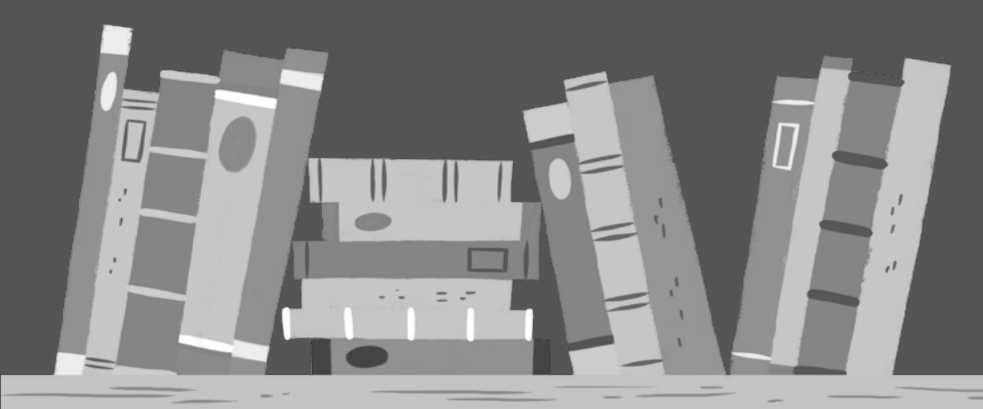
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

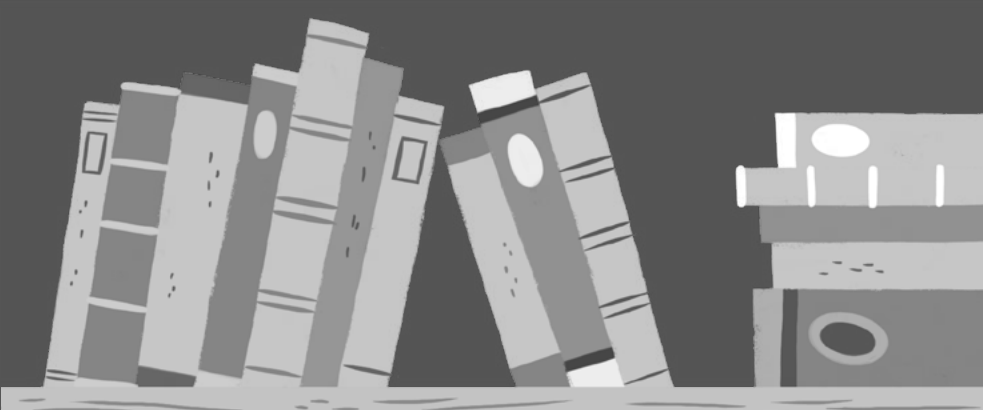
Dori Hillestad Butlerová
Strašidelná knihovna – Ztracený duch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STRAŠIDELNÁ
KNIHOVNA

PRO BOBA,

PROTOŽE VŠECHNO DOBRÉ ZAČÍNÁ U TEBE, DHB

Jsem moc vděčná mé agentce, Šáře Crowe, že se v mém životě objevila přesně ve chvíli, kdy jsem jí nejvíc potřebovala, a mému vydavateli, Jordanovi Hamesseymu, že dal důvěru autorce, kterou neznal, a že pokládal ty správné otázky, které mi pomohly prohloubit Kazův svět. Také bych ráda poděkovala Auroře Damantové, že přivedla Kaze a jeho rodinu k životu, a každému v Grosset & Dunlap, že svou tvrdou prací pomohli mému jménu, především Šáře Corbettové, Pietě Pebertonové a Šáře Ortizové. Když jsem Šáře Ortizové oznámila, že bych chtěla navštívit školy ve všech padesáti státech, zakřičela „TO JE ŠÍLENÉ!“ takovým stylem, že mi okamžitě došlo, jak moc ráda se stanu autorkou Grosset & Dunlap.

Nakonec děkuji svému manželovi, Bobovi, že ve mně vždycky věří; mým dětem, Benovi a Andy (být vaší mámou pro mě vždycky bude ten největší úspěch), a mému psovi, Mousovi, který mi leží u nohou a zahřívá je, zatímco píšu.

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

ZTRACENÝ DUCH

NAPSALA DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ
ILUSTROVALA AURORA DAMANTOVÁ

FRAGMENT

Duchařský slovníček

NAFOUKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zvětšit.

ZJEVIT SE

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé viděli.

DUCHDŮM

Místo, kde duchové bydlí.

SMRSKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zmenšit.

PEVNÝ

Všechny předměty a bytosti, skrz které není (na rozdíl od duchů) vidět, duchové označují jako pevné.

PEVNÁCI

Tak duchové často říkají lidem, kteří nejsou duchové.

PROJÍT SKRZ

To duchové dělají, když jim v cestě stojí stěna, dveře nebo jiný pevný objekt – prostě projdou skrz.

PLOUT

Tak se duchové pohybují vzduchem.

KVÍLET

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé slyšeli.

ZTRACENÍ VENKU

Kaz se nervózně vznášel sem a tam před zaprášenou tabulí ve třídě.

Celá jeho rodina ho sledovala. Mamka. Tatka. Malý Honza. Dokonce i Kosmo, jejich pes. Ti všichni se na něj dívali... čekali... a uvažovali: Podaří se mu to *tentokrát*?

Kaz poodplul zpět od tabule. „Já nechci,“ řekl slabým hláskem.

Všichni zasténali.

„No tak, synku,“ řekl taťka. „Není důvod se bát. Stačí se jen zhluboka nadechnout a proklouznout skrz. Takhle.“ Taťka skrze tabuli nejprve prostrčil nohu jen po kotník, potom ji tam ponořil celou... pak ruku... a nakonec celý zbytek těla.

Paf! Taťka byl pryč.

„Haf! Haf!“ zaštěkal Kosmo. Psův ocas sebou švihal ze strany na stranu, když se řítil skrze tabuli za taťkou.

„Procházet zdmi je jednoduchý, Kazi,“ řekl malý Honza. „Koukej!“

Kaz sledoval svého mladšího brášku, jak proskočil skrze tabuli a udělal při tom hvězdu. Malému Honzovi bylo teprve šest a už uměl ovládat většinu základních schopností duchů. Dokázal se zjevovat, kvílet, smrsknout se, nafouknout se i procházet zdmi.

Kazovi bylo devět. Dokázal se smrsknout a dokázal se nafouknout. Ale neuměl se zjevovat, neuměl kvílet a nerad procházel zdmi. Jednou to zkusil. Nedělalo se mu dobře od žaludku.

Kosmo prostrčil hlavu zpět skrze tabuli. Dvakrát na Kaze štěknul, pak zase zmizel.

„Myslím, že Kosmo říká: ‚Pojď za mnou, Kazi! Pojď za mnou!‘“ řekla maminka a snažila se přitom napodobit psí hlas.

Kaz zaúpěl.

Máma vzala Kaze za ruku a vedla ho k tabuli. „Pojď, zkusíme to společně.“

Pevná myš zaběhla do díry v podlaze. Pevný pavouk tancoval před oknem po své síti.

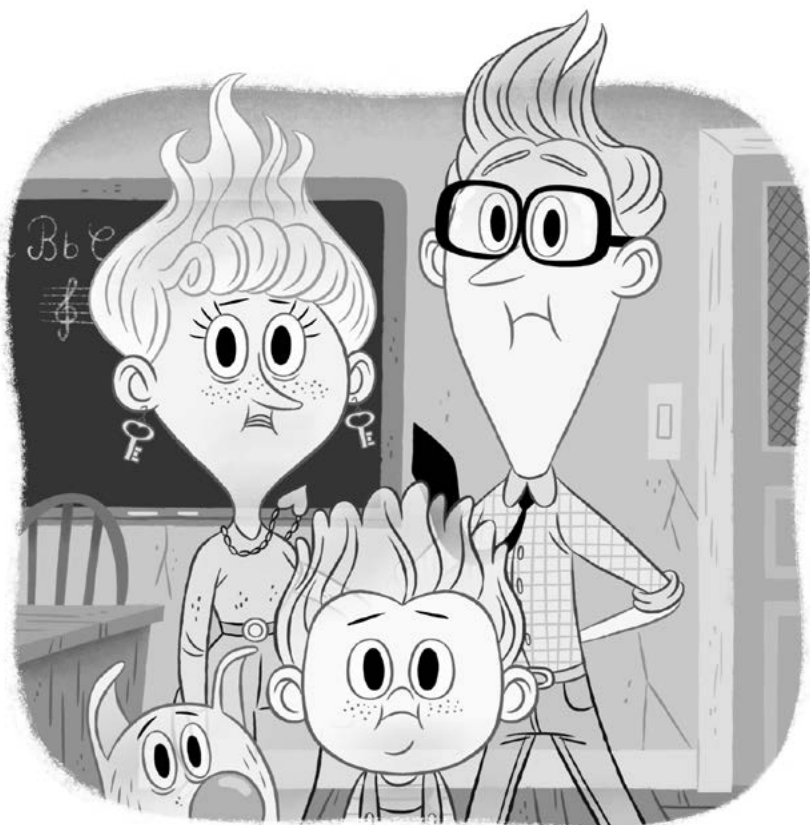
„Jdeme na to,“ řekla máma. „Raz... dva... tři!“ prošla skrz tabuli.

Kaz vytrhl svou ruku z mámina sevření. Nedokázal to. Prostě ne!

Přeplul přes třídu ke dveřím, vcucnul své tělo do sebe a smršťoval se a smršťoval... až nebyl větší než ta stará

kniha v rohu a nebyl tlustší než jedna z jejích stránek. Poté klesl dolů a proklouzl pode dveřmi. Roztoči mu odlétávali z cesty, když plul chodbou do vedlejší třídy, kde na něj čekala jeho rodina.

Zatímco se Kaz nafukoval do normální velikosti a tvaru, malý Honza si povzdechl.

Máma s tatškou smutně kroutili hlavami.

„Jestli se nenaučíš ovládat základní schopnosti duchů, nikdy *venku* nepřežiješ,“ varoval tatka.

„Bojíme se o tebe, Kazi,“ řekla máma a obtočila kolem něj svou ruku. „Tam *venku* jsou pevňáci. Je potřeba ovládat základní schopnosti duchů, aby ses jim mohl bránit.“

Venku byl také *VÍTR*. Vítr mohl ducha vytáhnout k sobě a odvádět ho navždycky pryč.

„Nikdy neopustím náš duchdům,“ řekl Kaz rodině. „A sem pevňáci přece nechodí, takže schopnosti duchů vlastně vůbec nepotřebuju.“ Kaz se nikdy předtím neocítl mimo jejich duchdům, kterým byla budova staré, opuštěné školy, ale daleko víc se bál větru než pevňáků.

„Občas se ale stávají věci, které se nedají předvídat,“ řekla máma. „Copak si nepamatuješ, co se stalo Finnovi?“ Finn byl Kazův starší bratr.

„A tvým prarodičům?“ přidal se táta.

Jak by Kaz mohl zapomenout?

Finn, Kaz a malý Honza spolu jednoho dne minulého jara hráli bago. Finn při tom často prostrkoval nohu nebo ruku skrz zed' *ven*, protože rád poslouchal Kaze a malého Honzu, jak ječí strachy. Jenže toho dne vystrčil z duchdomu i kus hlavy... a vítr ho vytáhnul *ven*.

Kaz a malý Honza slyšeli Finnovo volání o pomoc, ale mohli už jenom zoufale křičet. To vyburcovalo jejich rodiče a prarodiče.

Babička s dědečkem neohroženě vylétli *ven* skrz zed' a pokusili se Finna zachránit,

jenže vítr byl příliš silný. Finn, babička i dědeček zmizeli beznadějně *venku*.

Nikdo nevěděl, jak to s nimi dopadlo.

„To se mně stát nemůže,“ prohlásil nyní Kaz. Jak by mohlo? On se přece nikdy nezdržoval poblíž *venkovních* zdí.

Najednou se někde nad nimi ozvalo hlasité KŘACH! Celá budova se otřásla. Na Kaze se snášely kousičky stropu.

Duchové se podívali vzhůru. „Co to bylo?“ zeptal se malý Honza.

„Vy, děti, tu zůstaňte,“ nařídil taťka. On a mamka zamířili ke stropu a propluli skrz něj nahoru.

Malý Honza musel vždycky u všeho být, takže Kaze nepřekvapilo, když jeho mladší bráška následoval taťku a mamku skrze strop. A Kosmo následoval malého Honzu.

Kaz doplaval ke špinavému oknu

a vykoul *ven*. Uviděl tam několik velkých, žlutých nákladáků, které byly zaparkované před jejich duchdomem. Jeden z nich měl vzadu takovou dlouhou, vysokou paži. Kaz sledoval, jak ta paže zvedá do vzduchu velkou, těžkou kouli.

KŘACH! Koule udeřila do střechy jejich duchdomu a celá budova se znovu otrásla.

Kaz zaslechl mamku křičet. Uslyšel taky sténat tatku.

„Mami? Tati?“ zavolal Kaz. „Co se to děje?“ Když neodpověděli, vyplul po vratkém schodišti do prvního patra.

„Ne, Kazi!“ vykřikl tatka. „Nechod sem!“

Příliš pozdě: Kaz už byl nahoře.

Těžko se mu věřilo tomu, co uviděl. Část stropu se propadla dovnitř. Obrovský

kus boční zdi zmizel. A mamka, tatka,
malý Honza a Kosmo se bezmocně
vznášeli *venku*.

PODIVNÝ NOVÝ DUCHDŮM

Kaz se pokusil plavat znak pryč od té díry ve zdi, jenže vítr byl silnější, než čekal. *Přítáááááhl* ho k sobě a vyvrštil Kaze střemhlav z duchdomu.

Nad ním byla mamka, tatka, malý Honza a Kosmo. Unášelo je to výš a výš, přičemž se každý pohyboval trochu jiným směrem.

Pod ním ona těžká bourací koule znovu narazila do staré školní budovy.

Kaz vyjeveně sledoval, jak se zdi jejich duchdomu mění v hromadu sutin.

Máchal rukama, kopal nohama a snažil se doplavat k mámě. Jenže vítr ho táhl zpět.

Pokusil se plout směrem k tátovi.

Nemělo to cenu. Ve větru byl ale bezmocný. Oni všichni byli.

Maminka si z dlaní vytvořila okolo svých úst kalíšek a zakřičela: „Proti větru nic nezmůžeš, Kazi! Jen ho nech, ať tě zanese do nového duchdomu. Miluju těěěěě!“ Alespoň tohle si Kaz myslel, že jeho máma řekla. V tu chvíli už od něj totiž byla tak daleko, že jí téměř nebylo rozumět.

Vítr odnášel Kaze dál a dál od toho, co zbylo z jejich duchdomu. A dál, pryč od jeho rodiny.

Kazovi tekly po tvářích slzy. „Mami... Tati... malý Honzo... Kosmo...“

Ted' už ani nedohlédli na jejich starý
duchdům. Nebo na svou rodinu.

Byl *venku* úplně sám.

Po jasné obloze neplul jediný mráček.
Slunce ho hřálo na hlavě, pažích a zádech.
Až příliš ho hřálo.

Vítr jím zmítal a nesl ho přes pole...
stromy... domy... a jezero. Potom další
stromy... město s vysokými budovami.
Znovu pole. Spousty a spousty polí.

Kaz cestoval s větrem celé odpoledne.
Pustí ho to někdy?

Konečně vítr zpomalil a Kaz sklouzával
dolů... dolů... dolů.

Kousek před ním se rýsoval velký
bílý dům se zastřešenou verandou kolem
dokola. Vítr vhodil Kaze skrze jedno
otevřené okno přímo do domu.

Ted', když se dostal z dosahu
venkovního větru, mohl zase plout. Zuřivě